

[Justitsministeren.]

maatte medføre — og noget saadant er ogsaa sket trods voldsomme Protester fra „Arbejderbladet“s Side.

Jeg haaber nu at have givet saavel den ærede Forespørger som Tingets andre ærede Medlemmer alle fornødne Oplysninger om, hvorledes man er gaaet frem i denne Sag, alt hvad der overhovedet er af Interesse, dels til Underretning om Ministeriets Praksis, dels til Begrundelse af det fuldkommen urimelige i de forskellige Angreb paa mig personlig i denne Anledning. Og jeg slutter i Forventningen om, at dette særdeles vanskelige Forvaltningsomraade ogsaa fremtidig saa vidt muligt maa blive urørt af enhver ophidsende partipolitisk Diskussion, som ingen alvorligt tænkende Dansk vil kunne fremstille som værende til nogen som helst Gavn for Sagen eller for Landet.

Forespørgeren (Hasle): Den Redegørelse, som den højtærede Justitsminister gav for Asylrettens almindelige Lovgivnings- og Administrationsprincipper, kan jo være interessant at have staaende i Folketinget for kommende Tider. Det drejede Forespørgselen sig naturligvis ogsaa om, og jeg erklærer mig tilfreds med den Redegørelse, der er givet. Men det, der er Hovedformaalet med min Forespørgsel, er jo, om disse Principper kan siges at være fulgt i det Forhold, jeg har nævnt ved Navn, i Forholdet til Werner Calm. Der er det, det forekommer mig, at i ingen af de Principper, som den højtærede Justitsminister nævnte, kunde der være tilstrækkelig Hjemmel for ham til at give den paagældende Indrejsetilladelse, for der var det store Hul i den højtærede Ministers Forklaring paa dette Punkt, at han kun omtalte Werner Calms Forhold til Tyskland, men det, der er det afgørende i denne Situation, er jo, at han ikke alene har været en af det tyske Styre ildeset Person, men at han, da han kommer til sit Gæsteland Rusland, arresteres dér som sigtet for Spioneri mod dette Land. Denne meget væsentlige Oplysning omtalte den højtærede Justitsminister slet ikke, og det, som er afgørende, er, at man fra dansk Side maatte sige til sig selv: Det er dog vist ikke en Person, som Danmark kan have nogen Interesse af at faa ind. Naar der staar i Hundredvis af fuldkommen pletfrie Ansøgere, hvem det Gang paa Gang nægtes at komme ind i Landet, saa er det jeg spørger: Hvor er da Hjemmelen i den gældende Praksis fra Justitsministeriets

Side, som den højtærede Minister omtalte, til netop at lade en saadan Mand gaa frem for disse Hundreder af Ansøgere, som praktisk talt enhver af os her i Tinget ved der er? Det er det springende Punkt, og det er det, jeg stadig ikke har faaet nogen Forklaring paa.

Det, der interesserede mig i Sagen, var at faa sat dette særlige Tilfælde, Werner Calm, i Forhold til Justitsministeriets Praksis paa dette Omraade, om den højtærede Justitsminister kunde bevise mig, at i Justitsministeriets Praksis var der Regler hjemlet, hvorefter man maatte tage en saadan Mand fremfor de andre. Den højtærede Justitsminister udelod her det, der, forekommer det mig, var det fuldkommen afgørende, nemlig hans Spionageforhold over for den Gæstestat, han opholdt sig i.

Den højtærede Justitsminister sagde, at jeg burde dog vide, at naar det offentlige anlægger en Injuriesag, saa anlægger det Sag efter begge Paragraffer, baade Bagvaskelsesparagraffen og den anden, og jeg forstod, at dermed sigtede den højtærede Minister til, at det altsaa var mere end en Ekspeditionssag, som han for sit Vedkommende ikke kunde tillægge større Vægt, at der blev rejst Tiltale for Bagvaskelse. Det forekommer mig nu, at dette ikke stemmer med en Udtalelse, som den højtærede Minister har fremsat i det andet høje Ting under dettes første Behandling af Lovforslaget om Ændringer i Borgerlig Straffelov. Dér omtalte den højtærede Minister — det findes paa Sp. 435—36 — et Møde, han havde haft med Pressen, og hvor han forklarede denne, at den Bagvaskelsesparagraf, vi havde, kunde ikke bruges, den kunde man ikke faa Domstolene til at anvende. Og derefter siger den højtærede Minister — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere nogle Linier — følgende:

„Man stillede sig noget skeptisk fra Pressens Side, fra Redaktørernes Side over for disse Argumenter, og jeg sagde derfor: Nuvel, nu skal jeg prøve forskellige oplagte Tiltaler i den kommende Tid, og saa skal man faa Resultatet at se. Det var ikke særlig morsomt, men paa den anden Side var det særdeles effektivt. Det viste sig nemlig, at jeg fuldt ud havde Ret, idet der i Tilfælde, hvor det drejede sig om, hvad man efter almindelig Opfattelse vilde kalde for grove Bagvaskelser, faldt en Dom, der svarede til, om en Mand med almindelige Indtægter var idømt en Bøde paa 20—30 Kr., medens man i andre Tilfælde har konstateret Bagvaskelse, fordi